

Ferencz Hedvig:

A közénk szorult levegőtlen szeretnemszereted

*Lettem volna, mert miért ne.
Lettem volna a székre dobott kockásinged
távirányító a kanapén, amire majdnem
ráülsz
a levendulás bögréd
kávé feketén keserűen
az ajtó, hogy beengedjelek
ha már falaim mögé nem
hagylak belépni
lettem volna anyag, amit egész
nap formálsz
az öklöd is, melyet dühödten
fálnak lóbálsz
az XXL-es pulcsid szilveszter éjszaka,
amit úgyis ideadtál volna
a szavak, amelyekkel apádnak vágsz vissza
a kopott converse-gyűjteményed
abból is a piros, mert mindenhová azt húzod
a bakancsod orra
a pillanatragasztó, amivel azt
ragasztod meg
a könyv, amit félretetetsz
hétfőre a boltban
a hajad, ami akkor már nőne
a fém, ami helyretesz
mikor nyersen rohansz előre
vagy a füstölt oldalasod.
de azóta vegán vagyok.
lettem volna, mert miért ne.
de nem voltam és most sem vagyok
csak ajtó lettem, mely kienged magamból
csak halkán háborgó dalod
többi közt egy-két motívumod
elfelejtett néhányhónapod
de leginkább, s talán észre sem
veszed, de még mindig: meséket
zúgó-búgó, lappangó
csönded vagyok.*